Ледве-но співом залився
Жайворон перший на сонці,
Пролісок милий розкрився
У золотій оболонці.

Я

Квітонько, рано зійшла ти!
Віє ще хуга зимова,
Білі на пагорбах шати,
Холодом диха діброва.

Знову сховайся до нені,
Очка примруж золотисті —
Вб'ють тебе зазимки млисті,
Роси ранкові студені!

Квітка

Хутко життя моє лине:
З ранку живу й до смеркання.
Краще цвітіння хвилини,
Ніж цілий рік зав'ядання.

Друзям шукаєш ти квіти,
Втішити хочеш кохану —
Їм на віночок зірви ти
Квітку найпершу весняну.

Я

Бачу весняночку просту
В травах сухих серед гаю.

Мало пишноти і зросту,
Звідки ж ця гордість — не знаю.

Ані троянди кольорів
Ти не дістала уранці,
Ані в лілеї уборів,
Ані в світання рум'янців.

Я у вінок для оздоби
Вплів твої квітоньки милі.
Чи ж припадеш до вподоби
Друзям моїм і Марилі?

Квітка

Друзі вітатимуть радо
Квітку малу з переліску.
Скромна і мила принада
Дружбі миліша від блиску.

Але, небесна Марилько!
Що тобі перша билина!
Їй нагородою тільки
Буде... ах! перша сльозина.